

teinuga pealik — et küll teadmata — Jummalal
käsku peale sedda telanud.

Teisel hommikul käskis pealik kõik ommad sol-
datid sure kasfarmi hovi täies mundris kokku tulla.
Immetelledes tulsid soldatid, ja ei võinud mõista,
mis se iseseärraline munserdamine piddi tähhendama.
Kui soldatid püssi al seisid, tulli pealik hobbuse
seljas, tössise näuga ja nagu sures järrelarwa-
mises, wäe hulga ette. Temma käes olli seitungi
ehl päwa-leht. „Soldatid!“ ütles ta selge ja lahke
heäleaga, „minnul on teile middagi rääkida, mis meie
rüggemendile sureks auuks on.“ Ja nüüd lugges
ta sedda luggu wäsest teläijast ette, mis tella-
teggia Jõts seitungi lehte olli lastnud üllespanna.
Seal ta tännas tundmata soldatit, kelle nimmi
temmal teadmata olli, ja kellest ta agga ni palju
meles piddand et ta 37mast rüggemendist ehl pol-
kust olli. „Ja nüüd,“ ütles pealik, „pallun ma
sedda auwäärt soldatid, kes ni helde olnud, ette
astuda.“ Mitte üks mees ei litunud, agga kõikide
silmad pörasid Oswaldi pole, kes kahwatand näu
ja tuffuwa süddamega teistega reas seisis. „Sol-
dat Oswald,“ hüdis pealik, „astu ette!“ Oswald
teggi, kuidas kästi. „Sinna, ja ei legi mu, olled
se tundmata wäese teläija heateggija, sedda tunnis-
tab mulle mo südda sinust; rägi töt, kas on
õige?“ „Ma ollen se mees, auwäärt pealik,“
wastas Oswald allandlikult. „Noh, mo pöe, ja

olled hästi teinud! Tulle, anna mulle kät; tänna-
sest päwast sadik wöid ja Parisi-linna minna, ni
saggeaste, kui agga ial tahhad ja süntsi.“ Nende
sõnadega sirutas pealik kät ja hakkas süddameliku
armastusega ta ümber, ja auustas tedda kõikide
nähhes nagu omma sõbra. Se päaw ei läinud
ennam soldatite melest ärra. Sest ajast olli Oswald
kõikidest armastud ja auustud, ja legi ei jullend
tedda enam ta jummalakartuse pärrast pilgata.
Kui Oswald mõnne ku pärrast tenistusest lahti sai,
ja Ruangi linnast ärra läks, kurtis kõik rüggement
tedda tagga, ja mõnne wanna sõamehhe silmad
korjasid wet täis, kui se „tru südda“ — selle
nimmeaga tähhendati nüüd Oswaldi — omma seltsi-
meestega jummalaga jättis. Ja linnas ühhes
majas olli ka leinamist, se olli tellameistri Josepi
Jõtsi jures, kes wagga soldati läbbi kõige suremast
willetsusest olli peasenud ja nüüd omma õnneliku
elluseisuse eest tedda ja Jummalat süddamest tännas.

Ja sinna, armas luggija, mis sa mõtted sest
sündinud asjast, kellest sulle julgeste wöin kinni-
tada, et tössi on? Sest Oswald ise ellab alles
ja on weel praegu ommal maal Piiblikoguduses
Jummalal sõnna wäljalautamise jures tenimas.
Ets se olle nõnda, kuidas prohwet Jesaja jubba
wannal ajal öölnud: „Ka se on wäggede Jehowa
käest wälja tulnud, temma on immeliku nõu pidda-
nud, sõda tössijit asja on ta jureks teinud.“